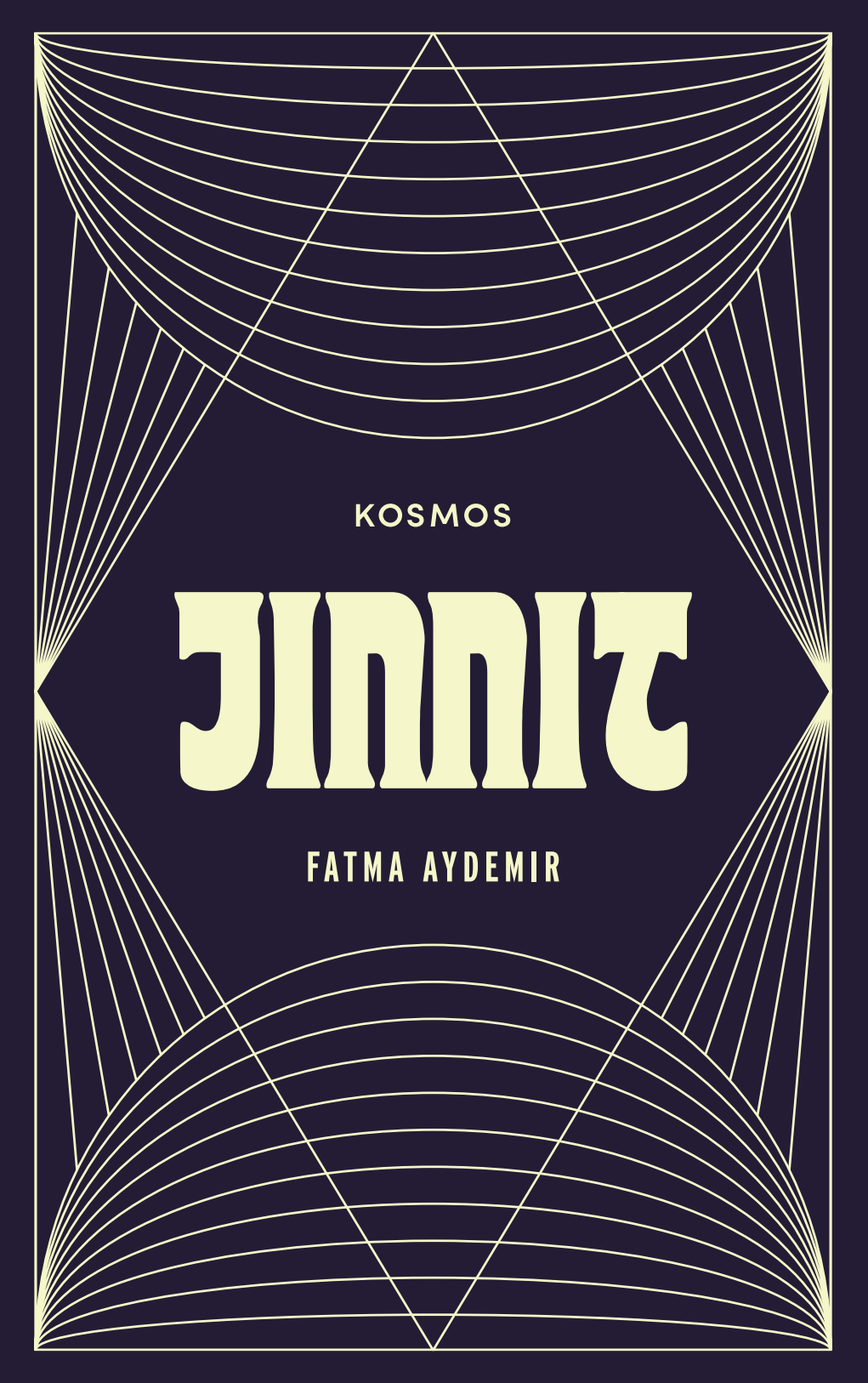

The background of the entire image is a deep navy blue. A large, white-outlined diamond shape is centered on the page. From each of the four vertices of this diamond, a series of thin white lines radiate outwards towards the edges of the frame. These lines are not straight; they are slightly curved, creating a sense of depth and movement. The lines are more densely packed near the vertices and become more sparse as they approach the edges. The overall effect is reminiscent of a stylized, abstract architectural or celestial structure, possibly a dome or a starry sky. The lines are white, providing a sharp contrast against the dark blue background.

KOSMOS

זוהר

FATMA AYDEMIR

Fatma Aydemir

JINNIT

SUOMENTANUT VEERA KASKI

*KOSMOS

GOETHE-INSTITUT

Goethe-instituutti ja Suomen kulttuurirahasto
ovat tukeneet tämän teoksen julkaisua.

Kirjailija kiittää Berliinin senaattia työskentelyapurahasta ja
Villa Auroraa residenssiapurahasta.

Sivujen 178–179 katkelman Friedrich Nietzsche *Iloisesta tieteestä*
on suomentanut J. A. Hollo (Otava, 1963).

Sivujen 320 ja 346 lainaukset Koraanista on suomentanut
Jaakko Hämeen-Anttila (Basam Books, 1995).

Taiteen edistämiskeskus on tukenut teoksen suomentamista.

Fatma Aydemir: *Dschinns*

Copyright © 2022 Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, München
Suomenkielinen laitos © Veera Kaski ja Kustannusyritys Kosmos 2023

Kansi: Tero Ahonen

ISBN 978-952-352-221-3

Painettu EU:ssa

R:LE

*...kysymys kuvista, joita emme ole nähneet
ennen niiden muistamista.*

WALTER BENJAMIN

HÜSEYİN... TIEDÄTKÖ, KUKA OLET, Hüseyin, kun parvekkeenoven lasissa erotat kasvojesi hohtavan hahmon? Kun avaat oven, astut parvekkeelle, kun lämmin ilma tulvahtaa kasvoillesi ja laskeva aurinko hehkuu Zeytinburnun kerrostalokattojen lomassa kuin jättimäinen appelsiini? Hieraiset silmiäsi. Kenties, mietit, kenties tämän elämän kaikki vaikeudet, jokainen ristiriita on tullut vain tuodakseen sinut jonakin päivänä tähän, tänne ylös tietäen: Olen ansainnut tämän. Oman otsani hiellä.

Auringonlaskun rukouskutsu kantautuu korviisi asuntosi parvekkeella, tilavan neljän huoneen ja keittiön neljännen kerroksen asunnon, jota varten olet paiskinut töitä ja säästänyt liki kolmekymmentä vuotta, kasvattanut samalla neljä lasta ja tarjonnut vaimollesi vaatimattoman muttei koskaan puutteenalaisen elämän. Olet elänyt elämäsi kolmessa vuorossa, ottanut kaikki sunnuntaityöt, pyhävuorot ja ylityötunnit, yrittänyt saada metallin sulatuslaitoksesta irti kaikki lisät, jotta pystyisit elättämään perheesi, ostamaan kuopukselle nappikengiä, lyhentämään vanhemman pojan velkoja, panemaan jotain säästöönkin. Ja nyt olet viimeinkin tässä. Olet viisikymmentäyhdeksänvuotias ja asunnon omistaja. Kunhan Ümit muutaman vuoden päästä pääsee koulusta ja voit vihdoinkin jättää Saksan taaksesi, tuon kylmän ja kovan maan, täällä Istanbulissa on asunto, jonka ovesta lukee sinun

nimesi. Hüseysin! Olet vihdoin löytänyt paikan, jota voit sanoa kodiksesi.

Nauti tästä täysin siemauksin. Kuule, kuinka allasi kadunvarren ravintoloista raikuva musiikki äkkiä hiljenee eikä *ezanin* kaikuessa kuulu enää muuta kuin autontorvet ja miljoonien kaduilla harhailevien, toimissaan touhuavien ihmisten äänet. Kuuntele lokkien kirkunaa. Vedä keuhkoihisi kuumankostea, pakokaasun ja poltettujen roskien hajuista ilmaa, anna katseesi levähtää vielä hetki alhaalla talojen välissä vilinässä, ennen kuin menet rukoilemaan.

Kas, vastapäiseen taloon on avattu uusi lahmacun-ravintola, Ibrahim Tatlısesin ketjua. Ennenhän Ibon laulut olivat sinulle niin kovin tärkeitä, hankit hänen levynsä, aukaisit yksin asuntolassa joka ilta vehnäölutpullon, ja kruunukorkin sihahdusta seurasi aina levysoittimen kohina, bağlaman näppäily ”Tükendi Nakdi Ömrümin” alussa. Muistatko, Hüseysin, sen kappaleen soidessa poltit tupakkaa niin paljon, että haihduit itsekin valkoiseksi savupilveksi ahtaassa keittiössä käytävän päässä, sen pitkän, pimeän käytävän päässä. Tunsit samoin kuin Ibo, joka lauloi niistä ihmisistä, joita kukaan ei kuunnellut, tummista ja köyhistä, ankarasti raatavista maaseudun ihmisistä, sellaisista kuin sinä, Hüseysin. Ja tunsit samoin kuin Ibo, koska hänkin oli viskannut pois vanhempiensa kielen kuin hyödyttömän säkilisen pikkukiviä.

Enää et kuitenkaan siedä Iboa, koko mies suorastaan inhottaa sinua, kun hän joka perjantai-ilta heiluu ja löpisee televisio-ohjelmassaan ja pällistelee vatsatanssijoitaan, kunniaton mies, ammutti Urfassa tavallisen, rehdin torikaupiaan, joka ei vain ollut tahtonut palvella häntä. Niin lehdissä ainakin luki.

Ehei, Hüseyin, se ei todellakaan ole sellaisen ihmisen käytöstä, jonka kasetteja sinä tahtoisit kuunnella ja ostaa. Ja sitä paitsi Ibohan on vaihtanut kansanmusiikista arabeskiin, ja sinä puolestasi luopunut alkoholista ja tupakasta jo aikoja sitten, eikä arabeskia ilman alkoholia kestä. Ja vaikka kestäisikin: Mitä annettavaa sellaisen ihmisen lauluilla sinulle enää olisi? Miehen, joka hakkaa naisia ja vielä leveilee sillä julkisesti? Ei mitään. Perihan, Hakan ja Ümit intoilevat ravintolasta varmasti joka tapauksessa. Onhan Ibo sentään yksi maan kuuluisuuksista, etkä sinä sille mitään mahda, vaikka lapset joka päivä ryntäisivät tien yli ahtamaan mahansa täyteen jauhe-lihaista herkkua.

Päinvastoin, sinä itse tarjoat annokset heille, katselet levollisesti heidän menoaan, ja tunnet iloa, kun saatat vihdoin lahjoittaa heille jokakesäisen loman Istanbulissa, tässä loisteliaassa kaupungissa, josta on vuosisatojen kuluessa käyty niin monia taisteluita, on vuodatettu valtavasti verta, ja kaikki aivan turhaan. Sillä ei ole käsitetty, ettei tätä kaupunkia voi valloittaa, ei kukaan. Lopulta kaupunki nimittäin valloittaa aina valloittajansa. Lopulta kukaan meistä ei ole muuta kuin uusi tomukerros maan kamaralla, ja ylitsemme marssivat uudet valloittajat, sydämessään aina samat kaipaukset, ja heidätkin Istanbul ottaa omakseen, nielee ja muuttaa tomuksi, ravitsee itsensä heillä ja kasvaa kasvamistaan yhä loisteliaampaan loistoon.

Hüseyin, sinä tiesit, että vielä jonakin päivänä palaisit Istanbuliin, tiesit sen heti ensi kertaa tänne saapuessasi. Tulit silloin junalla kotikylästä ja majailit täällä viikon sukulaisten luona ennen kuin lähdit ensin linja-autolla ja sitten junalla kohti Etelä-Saksaa, missä sinulle osoitettaisiin työ. Siellä sinut

käskettiin muiden työmiesten kanssa riviin, teitä syynättiin puolialastomina ja alushousuihinne kurkattiin. Keväällä 1971.

Saksa ei ollut sitä, mitä toivoit. Olit toivonut uutta elämää. Se mitä sait, oli yksinäisyyttä, eikä yksinäisyys voi olla uutta elämää koskaan, sillä se on päättymätön kehä, samojen muistojen tulvaa uudestaan ja uudestaan, yhä uusien haavojen etsimistä jo kauan sitten kadonneista minuuksista, taakse jääneiden ihmisten ikävää. Mutta mitä saatoit tehdä? Et voinut vain ottaa ja lähteä takaisin kylään. Niinpä jäit ja teit, mitä täytyi tehdä, jotta tulossasi olisi sentään jotakin järkeä.

Miten aika kuluukaan, Hüseyn. Viimeisinä kahtena-kymmenenäkahdeksana vuotena olet tienannut enemmän rahaa kuin mistä Turkissa olisit voinut edes haaveilla. Olet tienannut sen, koska et ole koskaan ylenkatsonut töitä, joita saksalaiset eivät suostuisi tekemään. Et aavistanut, että ruumiisi uupuisi jo niin pian ja niin kauan ennen eläkeikää, aivan kuin talouskasvukin Saksojen yhdistyttyä. Niin kuin melkein kaikki työkaverit, sinäkin olisit tahtonut niiden kahden uupumuksen kohdatessa ja sulatuslaitoksen sulkiessa ovensa jäädä varhaiseläkkeelle, mutta sitä ei harmi vain puollettu, ei, vaikka selkäsi oli kaikkina sulatusuunin ääressä viettäminäsi vuosina köyristynyt kuin kiero C-kirjain ja polvea särki tuhottomasti kun vain hetkenkin kävelit.

Vaan oikeinhan se oli. Sillä millä te olisitte eläneet silloin, kun kolme lapsista vielä asui kotona ja eläke olisi ollut 900 Saksan markkaa? Säästöilläsikö? Olisitko halunnut luopua tästä asunnosta, jotta olisit päässyt muutama vuosi aiemmin lepoon, mutta jäänyt ainaiseksi Saksaan? Et tietenkään. Niinpä menit toiseen tehtaaseen, jossa oli pienempi tuntipalkka ja vähemmän lisiä, mutta ne riittivät silti lihottamaan säästöjä tarpeellisen verran, kerryttämään eläkettä. Eikä

pahvilaatikkojen taitteleminen kokoon tuntunut sinusta kaikkien romumetallin yhteen sulattamisen vuosien jälkeen 1500-asteisen uunin ääressä kunnolla edes työltä. Niinpä aher-sit vielä viisi vuotta, kunnes viime vuonna jätit eroanomuksesi henkilökohtaisesti ja äärimmäisen kohteliaasti itselleen pahvi-laatikkopomolle. Pomo tuli vastaan, ja sinulla oli vihdoin aikaa katsella Istanbulista asuntoa. Aikaa omistautua uskol-lesi, joka oli vuosikausia kuihtunut omia aikojaan kuin kas-telematon kukka. Aikaa kuunnella itseäsi ja kohdata mennei-syytesi haamut. Ja ensi viikolla, kun täytät kuusikymmentä, alkavat sinullakin viimein eläkepäivät. Varhaiseläkkeeksi sitä sanotaan, mutta kovin varhaiselta mikään ei siinä tunnu.

Miten aika kuluukaan. Kukaties, ehkä et palaakaan enää Saksaan, ehkä jäätkin vain tänne. Ehkä Emine ja lapsetkin haluavat jäädä, kunhan tulevat ja näkevät, miten hienoksi olet laittanut asunnon heitä varten. Ehkä Ümit käykin koulun loppuun täällä. Ehkä Perihan ja vieläpä Hakankin rakastuvat täällä ja menevät vihdoin naimisiin. Ajatus puistattaa sinua, Hüseyin, mutta miksi? Etkö se ollut sinä, joka tahdoit hin-nalla millä hyvänsä naittaa vanhimman tyttärensä ja panit Sevdan seitsemäntoista ja puolivuotiaana pakon eteen? Otat tämän tai tämän, päätät itse, mutta jonkun näistä sinä nait ja perustat perheen, ja sitten meidän ei ainakaan tarvitse enää kantaa huolta siitä, mitä Saksa meidän Sevdallemme tekee, Sevdalle, joka aina haluaa liikoja elämältä, joka ei ikinä tyydy siihen mitä hänellä on, mikä hänelle on saavutettavissa. Eikö ollut sinun ideasi järjestää Sevda sillä tavoin turvaan? Eikö ollut sinun ideasi nujertaa hänen unelmansa hengiltä?

Mutta voi, Hüseyin, Sevda teki sittenkin oman päänsä mukaan, kaksi lasta sylissäänkin hän teki sen minkä tahtoi.

Etkö näe? Ja nyt sinä sitten murehdit Perihanin ja Hakanin tähden, vaikka pitäisihän sinun jo tietää, että huolissasi lastesi puolesta harvoin päädyt oikeisiin ratkaisuihin. Sinua hymyilyttää. Niin pitääkin, tämä on onnellinen päivä, ehkä elämäsi onnellisin.

Huonekalut ovat saapuneet viimeistä myöten. Miehet kan-toivat kaiken suunnitelmasi mukaisille paikoille, peilin ja painavan parisängyn sinua ja Emineä varten perimmäiseen huoneeseen, kuviolliset vuodesohvat lapsille kahteen pienempään makuuhuoneeseen. Olohuoneessa seisoo matala ja kiiltävä, koristeellinen tummapuinen astiakaappi, aivan Eminen maun mukaan. Kaapista Emine pitää, siitä olet varma.

Emine, jota olet rakastanut siitä hetkestä, kun ensimmäisen kerran näit hänet naapurikylässä. Olit vasta palannut armeijasta, hiukan sekaisin, hiukan särkyneenä, ja yhtäkkiä edit-sesi kujalla puikahti nuori tyttö pää painuksissa, valkea kuin puuvillannappu. Heti seuraavana päivänä pyysit tytön kättä hänen tädiltään, sillä Eminen vanhemmat olivat silloin olleet jo kauan mullan alla. Täti yritti pidätellä hymyään, koska ei tahtonut paljastaa hampaatonta suuta, mutta hän tuntui olevan enemmän kuin hyvillään siitä, että ruokittavana olisi vastedes yksi suu vähemmän.

Siitä on kolmekymmentäkolme vuotta. Olet rakastanut Emineä koko sen ajan, enemmän kuin itseäsi, ja nekin kahdeksan vuotta, jotka elit Saksassa yksinäsi niin kaukana hänestä, ajattelit häntä aina, joka ilta nukkumaan mennessäsi uneksit itsesi hänen luokseen. Ruusuveden tuoksuun, jota hän aamuisin hieroi korvan taakse, viileyteen, joka ei kadonnut hänen iholtaan kahden paksun täkinkään alla. Yksikään saksalaisnainen, joita kahdeksana vuotena kohtasit jokivarren kapakoissa, ei kyennyt tyynnyttämään kaipaustasi Emineen,

kaikkea muuta, mitä lähemmäs muita naisia menit, sitä kipeämmin ikävöit Emineäsi.

Ja sitten sinä pystyit viimein hakemaan Eminen ja lapset luoksesi, odotus päättyi vihdoin. Muutitte työpaikkasi naapuriin pimeään pohjakerroksen huoneistoon, keltaiseen kerrostaloon, jossa asui pelkkiä turkkilaisia ja italialaisia ja vanha saksalainen leskirouva. Sopeuduitte kaikkeen parhaanne mukaan, pystyitte laittamaan lapset parempiin kouluihin kuin kotipuolella olisi saattanut uneksiakaan. Teitte kaikkenne lasten eteen, kaikkien muiden ainakin paitsi Sevdan. Mutta kun ensimmäinen lapsi vain on aina koekappale, minkä sille mahtaa, ihmiset tekevät virheitä, ja seuraavan kohdalla onnistuu jo paremmin, vai mitä, Hüseyin? Ensimmäinen vain, kaikkein ensimmäinen vain.

Ja nyt, Hüseyin, nyt sinä taas odotat Emineä, tällä kertaa vain hän on Saksassa ja sinä Turkissa. Ensi viikolla Emine matkustaa perästä mukanaan Hakan ja Perihan, ja nuorin poika Ümit, jolla vihdoin on kesäloma. Sinä lensit edeltä varta vasten laittamaan asuntoa. Sunnuntaiksi Halime Bacı, alakerran mukava rouva, on hankkinut sinulle siivoojan, joka puhdistaa paikat vielä perusteellisesti. Katseesi osuu keittiöön, johon johtaa parvekkeeltäsi toinen ovi. Keittiössä odottavat Halime Bacın iltapäivällä tuomat aprikoosit sanomalehteen käärittynä. Mikä tuuri, että sattui niin avulias ja kunniallinen naapurinrouva, se ei täälläkään ole missään nimessä enää itsestäänselvyys.

Rukouskutsu on kaikunut jo loppuun. Mutta eihän se mitään, jos tänään rukoilet viisi minuuttia myöhemmin. Joten sysäät oven auki, menet keittiöön ja otat aprikoosit kääreestä, huuhdot ne haalean veden alla. Jätät parvekkeenoven

auki, jotta uusista huonekaluista tuulettuu teollinen haju. Aprikoosit melkein jo käyvät, mutta niin ne ovat sinusta parhaimmillaan. Maku on makea, ja ne hajoavat suussa.

Syöt yhden, toisenkin. Ja olet juuri lähdössä kylpyhuoneeseen valmistautuaksesi rukoukseen. Päätit, ettet pesisi tahmeiksi tulleet sormiasi keittiössä vaan menisit saman tien kylppäriin, missä muutenkin aivan kohta pesisit kätesi ja kasvosi ja käsivartesi ja pääsi ja korvasi ja niskasi ja jalkasi, olet juuri ottanut ensi askeleen keittiöstä eteiseen kun tunnet vasemmassa käsivarressa outoa kipua.

Ihmettelet, rehkittäkö äsken yli voimiesi, kun autoit muuttomiehiä kantamaan kaksi sohvaa ja kolme vuodesohvaa asunnon ovelta sisään siitä huolimatta, että he olivat kohteliaasti kiittäen torjuneet apusi. Mutta eiväthän sohvast raskaita olleet. Kipu ei laannu. Se puristaa. Uudelleen ja uudelleen. Se on kuin hakku, joka halkoo lihaasi, Hüseyn.

Niskaasi kihoaa pelon hiki, tällainen kipu on ruumiillesi vieras. Yhtäkkiä rintakehää ahdistaa, on kuin se kuroutuisi kokoon, aivan pieneksi, napin kokoiseksi. Silti seisot yhä, Hüseyn. Seisot jaloillasi ja ristit käsivarret rinnalle kuin syleilisit itseäsi. Sinun täytyy käydä istumaan. Astut kaksi askelta olohuoneen suuntaan, missä on uusi ruokapöytä ja siihen kuuluvat uudet, pehmustetut tuolit, mutta niiden kahden askeleen aikana alat voida niin pahoin, että sittenkin kiiruhdat kylpyhuoneeseen, muttet ehdi sinne enää, vaan ruumiisi kumartuu eteen ja oksennat ulko-ovelle keskelle eteistäsi.

Yskit ja painut polvillesi ja karjut niin kovaa kuin jaksat alakerran naapurina Halime Bacia. Hakkaat nyrkeillä lattiaa, muttet tiedä, kuuluuko kolkutus minnekään. Maailma pyörii, silmiesi editse lipuvat aprikoosinpalaset tammiviilulla. Ruumiisi yrittää päästä kyyrystä jälleen pystyyn muttei kykene,

kaikki on liian raskasta, kaikki on liikaa, ahdistaa liikaa, rintakehä yhtä kouristusta, ja Halimea huutaessasi pongahdat pystyyn, horjahdat ja tömähdät lattialle oksennukseesi.

Pitelet päätä pystyssä kaikin voimin, karjut, haukot henkeä, karjut taas, ja äkkiä kuulet Halime Bacin äänen rappukäytävästä, sisäsandaalien läpsytyks nousee kiviportaita sinua kohti, rintakehäsi kouristus taukoaa silmänräpäyksen, ja siinä silmänräpäyksessä onnistut jollakin ilveellä heilauttamaan kätesi kahvalle ja avaamaan oven, silloin seuraava kouristus jo alkaa, vielä raivoisampana, niin kuristava, niin katkera kipu, ettet sellaista eläessäsi ole kokenut, voihtit äänellä, joka kuulostaa niin oudolta, ettet pysty yhdistämään sitä itseesi, voihteen on pakko kuulua jostain ulkoa, ei tuo ääni millään voi olla peräisin sinusta.

Näet Halime Bacin pitkät, soikeat, kauhistuneet kasvot yläpuolellasi. Et saa selvää hänen sanoistaan, mutta kasvot vapisevat, ne ovat kauhuissaan ja kalpeat. Peili, josta näet, missä kunnossa olet, Hüseyin.

Utuinen ajatus aivoissasi on äkkiä täysin selvä: Tämä on loppu. Kaikki on ohi. Tähän sinä siis kuolet. Omaan hedelmämössöoksennukseesi, asunnossa, josta olet haaveillut koko ikäsi, kuolet noin vain näkemättä, miten Eminen silmät sädehtivät hänen astuessaan ensimmäistä kertaa sisään, tuntematta nuoremman tyttäresi ja kahden poikasi nuorta intoa, et saa koskaan tietää, mitä mieltä he ovat valitsemistasi huonekaluista tai naapuruston sekamelskasta tai koko Istanbulista, jonka tuntevat lähinnä postikorteista ja parilta lapsuuden piipahdukselta ja tietenkin televisiosta.

Niin kuin itse asiassa sinäkin, Hüseyin. Miksi halusit nimenomaan Istanbuliin? Mitä sinä tästä paikasta tiedät? Tähän paikkaanko sinä todella kaipasit, vaiko sittenkin

muistoon? Siihen muistoon, kun pääsit pois kotipuolesta, välipysäkkiin ennen tehdastyötä, paikkaan, jossa ei enää tarvinnut unohtaa eikä vielä tarvinnut tehdä työtä. Paikkaan, jossa ensimmäistä kertaa saatoit hengittää.

Tahdot hengittää, Hüseyin, et tahdo kuolla, et nyt, vaikka uskovainen oletkin, vaikka oletkin sanonut, että olisit valmis milloin tahansa, milloin vain Azrael tulisi sinua noutamaan, ehkä, mietit nyt, ehkä olet salaa toivonut, että uskosi takaisi sinulle pitkän, terveen elämän. Miten ymmärtämätön oletkaan ollut. Et sinä ole valmis. Ei kaikki voi loppua näin. Ei näin. Ellei kielesi olisi lyijynraskas ja suusi vääntynyt sisälläsi kiehuva kivusta, roihuavasta kuin kaikki viholliset polttamaan sytytetty hillitön kulovalkea, rukoilisit Allahia, anelisit Azraelilta vielä viikkoa, edes, edes ainokaista viikkoa, vähäistä armonaikaa, jotta saisit avata oven, juuri tämän ulko-oven rakkaalle perheellesi ja johdattaa kaikki näiden valoisien huoneiden halki, tässä on Hakanin ja Ümitin huone, tässä Perihanin huone, tässä on olohuone, tässä parvekkeemme, tuolla toinenkin, meidän makuuhuoneemme ulkopuolella, Emine. Viikko vain, jotta saisit kuljeskella heidän kanssaan veden äärellä, ostaa lapsille *çayta*, pitää tytärtäsi kädestä ja kertoa, miten rakas hän on sinulle, sanoa pojillesi, että olet heistä ylpeä, soittaa Sevdalle ja pyytää anteeksi, kuulla lastenlastesi äänet, joita olet vuosikaudet niin ikävöinyt, ehkä vähän enemmänkin kuin viikko, sinähän lopetit tupakoinnin jo aikaa sitten, sehän pidentää elinikää, miten sinä voit juuri nyt kuolla sydänkohtaukseen ja jäädä paitsi kaikesta, mitä tässä asunnossa vielä tapahtuu, omassa asunnossasi?

Keskität voimat silmiisi, räväytät ne auki, katsot ympärillesi. Halime Bacı on poissa ja sitten taas palaa, käsität, että hän on soittanut ambulanssin ja rukoilee sinua pitämään

pintasi vielä hetken, hän pyyhkii märällä rievulla kasvojasi, pyyhkii jääkylmällä otsaasi, nenääsi, nykiviä suupieliäsi. Hetkisen on kuin sydämeesi avautuisi aukko, aukko, johon kaikki kipu katoaa, vajoaa, ja on poissa.

Tiedät, ettei se pysy poissa kuin hetken, tiedät, että se palaa, ihan kohta, kipu palaa, et tiedä mistä sen tiedät, miten voit olla siitä niin varma, mutta seuraava kouristus tulee väijäämättä ja puristaa valtavalla voimalla, se riistää sinut täältä kauas, joten käytät rintakehässäsi hetken ammottavan tyhyyden, käytät viimeiset voimasi rippeet liikuttaaksesi huuliasi, kalpea, kauhistunut Halime katsoo sinuun kysyvästi, tuo korvansa lähelle suutasi saadakseen selvää siitä mitä tahdot sanoa, mumiset sen, yhden ainokaisen sanan, ja Halime kysyy: ”Mitä? Mitä?” muttet jaksa enempää, näet seinälle lankeavan varjon ja tunnet niskassasi kylmät hikihelmet, mutta älä turhaan pelkää, Hüseyin, tuo varjo, se olen vain minä. Lupaam sinulle, että pysyn täällä, tässä talossa, sinun asunnossasi, ja vartioin perhettäsi, kun se saapuu tänne, annan sinulle sanani, Hüseyin, minä lupaan, mutta sinun aikasi on nyt mennä, sille minäkään en mahda mitään.

Älä pelkää, Hüseyin, vedä vähän henkeä, haukkaa sen veran ilmaa, että pääset itsesi herraksi, jotta voit kuiskata uskontunnustuksen sanat, joita olet säilyttänyt koko pitkän elämäsi tätä hetkeä varten, vaikket haluaisikaan niitä sanoa vielä, sillä et tahtois vielä antaa periksi, mutta se ei ole enää sinun käsissäsi, mikään ei ole enää sinun käsissäsi, ja sinä tahdot tehdä sen ennen kuin on myöhäistä, vedät henkeä, jotta voit päästää irti, jotta voit itse päättää että on irti päästämisen hetki, henkäiset sisään ja kuiskaat: *Eşhedü en la ilahe illallah...*

Hüseysin on viettänyt viimeiset vuosikymmenet Saksassa, ja nyt hänen suurin unelmansa on toteutunut: hän on ostanut oman asunnon Istanbulista. Kuitenkin muuttopäivään hän kuolee sydänkohtaukseen, ja koko perhe matkustaa Turkkiin hautajaisiin. *Jinnit* on perhesaaga, joka kertoo kuudesta henkilöstä, jotka eivät voisi olla erilaisempia mutta jotka sattuvat olemaan sukua toisilleen. Jos kaikki perheet ovat pelkkää tarinoiden

*KOSMOS

ISBN 978-952-352-221-3
84.2 | 9789523522213
KANSI: TERO AHONEN

kudelman, mitä siinä olevat aukot kertovat? Tarvitsemmeko niitä, koska emme pysty kohtaamaan koko totuutta? Vai romahduttavatko ne lopulta kaiken? *Jinnit* esittää nämä kysymykset voimalla ja kauneudella ja pureutuu syvälle paitsi menneisiin vuosikymmeniin myös pitkälle tulevaisuuteen. Romaanin kuusi kertojaa kantavat kukin omaa taakkaansa: salaisuuksia, haluja, haavoja. Heitä yhdistää kuitenkin tunne, että joku kuolleen Hüseysin asunnossa tarkkailee heitä.